

РЕШЕНИЕ

№ 193 от 21.08.2020 г., гр. Кюстендил

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Кюстендил, в открито съдебно заседание на двадесет и втори юли две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА СТОЙЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛЕТА КАРАМФИЛОВА

АСЯ СТОИМЕНОВА

при секретар Ирена Симеонова и с участието на прокурор Марияна Сиракова, като разгледа докладваното от съдия Ася Стоименова административно дело № 110 по описа за 2020 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по протест от прокурор в Окръжна прокуратура (ОП) – Кюстендил срещу разпоредбите на чл. 21, ал. 1, чл. 43, ал. 1, ал. 2 и ал. 6, чл. 45, ал. 1, ал. 2, ал. 3 и ал. 5, и чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата за определянето и администрирането на местните данъци, такси и цени на услугите на територията на община Трекляно (приета с Решение № 126/18.12.2013 г. на Общински съвет (ОбС) Трекляно, изменена и допълнена с Решение № 118/13.12.2017 г. на ОбС Трекляно) (Наредбата). В протеста се излагат доводи за незаконосъобразност на горепосочените разпоредби поради противоречието им с материалноправните норми на чл. 28, ал. 1 и ал. 2, чл. 55, ал. 1, ал. 2 и ал. 6, чл. 59, ал. 2, ал. 3 и ал. 5, и чл. 61м, ал. 1, т. 2 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ). Иска се отмяна на процесните разпоредби. Претендират се направените разноси по производството на делото.

В съдебното заседание по делото протестът се поддържа от участващия в същото прокурор в ОП – Кюстендил.

Ответникът – ОбС Трекляно, чрез процесуалния си представител по пълномощие адвокат С.М., от Адвокатска колегия – Кюстендил, оспорва протеста в частта му срещу разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от Наредбата. Претендира направените разноси по производството на делото.

Оспорването е съобщено по реда на чл. 181, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 188 от АПК.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Наредбата за определянето и администрирането на местните данъци, такси и цени на услугите на територията на община Трекляно е приета по предложение на кмета на община Трекляно с Решение № 126 по Протокол № 12/18.12.2013 г. на ОбС Трекляно с гласовете на 10 общински съветници (при общо 11 общински съветници в ОбС Трекляно). Съгласно т. II от Преходните и заключителни разпоредби на Наредбата същата е приета на основание чл. 9 от ЗМДТ. С писмо с рег. № 46/17.03.2020 г. председателят на ОбС Трекляно уведомява съда, че първоначалният проект на Наредбата не е публикуван на интернет страницата на Община Трекляно, тъй като не е имало изисквания за публикуването му, както и че други доказателства по преписката не могат да бъдат предоставени. Наредбата е действаща и понастоящем, като в периода от приемането ѝ досега е изменена и допълнена е с Решение № 118 по Протокол № 12/13.12.2017 г. на ОбС Трекляно, като измененията и допълненията не касаят оспорените разпоредби. При служебна справка от съда на интернет страницата на Община Трекляно се установява, че Наредбата е публикувана.

Съдът, преценявайки допустимостта на оспорването при условията на чл. 186, ал. 2 от АПК, намира протеста за процесуално допустим. Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство са разпоредбите на чл. 21, ал. 1, чл. 43, ал. 1, ал. 2 и ал. 6, чл. 45, ал. 1, ал. 2, ал. 3 и ал. 5, и чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата. Последната е нормативен административен акт по смисъла на чл. 75, ал. 1 от АПК (съдържа административноправни норми, които се отнасят за неопределен и неограничен брой адресати и има многократно правно действие) и прокурорът може да подаде протест срещу нея, респ. срещу отделни нейни разпоредби (чл. 186, ал. 2 във вр. с чл. 185, ал. 2 от АПК), като оспорването не е ограничено с преклузивен срок (чл. 187, ал. 1 от АПК). Съдът в посочения състав е териториално и материално компетентен да постанови валиден съдебен акт с оглед нормата на чл. 191 от АПК.

Разгледано по същество, оспорването е основателно по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 196 от АПК при проверка законосъобразността на оспорените текстове от Наредбата съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените му от страните доказателства да провери законосъобразността на същите на всички основания по чл. 146 от АПК. С разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) е въведено правомощие на общинския съвет да приема наредби и други нормативни актове в изпълнение на предоставената му от закона в чл. 21, ал. 1 от ЗМСМА компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗМСМА (ред., ДВ, бр. 69 от 2006 г., доп. бр. 15 от 2010 г.) общинският съвет може да решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи. В чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА) (ред., ДВ, бр. 65 от 1995 г.) е посочено, че наредба се издава за прилагане на отделни разпоредби или други подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Нормата на чл. 9 от ЗМДТ урежда правомощие на общинския съвет да приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Процесната наредба е приета по делегация от посочената законова норма. Следователно оспорените текстове са издадени от компетентен орган.

При приемането на Наредбата в първоначалната ѝ редакция са спазени са процесуалните правила на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗМСМА за кворум, мнозинство и явно гласуване. Спазена е и изискуемата от закона специална форма. Съобразени са изискванията на чл. 75, ал. 3 и ал. 4 от АПК – посочени са видът на акта, който се приема, органът, който го е приел, главният му предмет, както и правното основание за приемане. Като структура, форма и обозначение Наредбата отговаря на изискванията на ЗНА и Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА. Настоящият състав обаче намира, че при приемане на Наредбата в първоначалната ѝ редакция са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗНА (в приложимата редакция, ДВ, бр. 46 от 2007 г.), изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на обоснованост, стабилност, откритост и съгласуваност. В ал. 2 на чл. 26 от ЗНА (в приложимата редакция) е предвидено, че преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за предложения и становища по проекта. Целта на посочената разпоредба е да се даде възможност на заинтересованите лица да упражнят правото си на участие в производството по подготовка на актове, засягащи техни законни интереси. Публикуването и разгласяването на проекта на акта е начинът, чрез който принципите на откритост и съгласуваност, регламентирани в чл. 26, ал. 1 от ЗНА, намират част от своето проявление спрямо засегнатите лица. По делото не бяха представени доказателства за уведомяване на заинтересованите лица за направеното предложение за приемане на процесната наредба чрез публикуване на проекта заедно с мотивите на интернет страницата на Община Трекляно в съответствие с изискванията

на чл. 26, ал. 2 от ЗНА (в приложимата редакция). Нормата на чл. 26, ал. 2 от ЗНА следва да бъде тълкувана в съответствие с чл. 77 от АПК, задължаващ компетентния орган да издаде нормативния административен акт след като обсъди проекта заедно с представените становища, предложения и възражения. Неспазването на чл. 77 от АПК и чл. 26, ал. 2 от ЗНА, приложим на основание чл. 80 от АПК, представлява нарушение на императивни правни норми, съдържащи се в нормативен акт от по-висока степен, според правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА. Нарушението е съществено, тъй като публикуването на проекта и мотивите към него, както и приемането и обсъждането на становища по същия е императивно предписано в закон (чл. 26, ал. 2 от ЗНА) – нормативен акт от по-висока степен, и поради това е основание за отмяна на оспорените разпоредби на основание чл. 193, ал. 1 във вр. с чл. 146, т. 3 от АПК (вж. в т. см. Решение № 39/06.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2162/2019 г., VII о., Решение № 35/03.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11676/2018 г., 5-членен с-в и Решение № 8748/15.07.2015 г. на ВАС по адм. д. № 13614/2014 г., VII о).

За прецизност и пълнота на изложението съдът намира, че следва да изложи мотиви и за материалната незаконосъобразност на чл. 21, ал. 1, чл. 43, ал. 1, ал. 2 и ал. 6, чл. 45, ал. 1, ал. 2, ал. 3 и ал. 5, и чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата. С оглед чл. 8 от ЗНА съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорените подзаконови правни норми се състои в проверка на съответствието им с текстове от нормативен акт от по-висока степен в рамките на регулираните обществени отношения. Оспорените разпоредби са материално незаконосъобразни по следните съображения:

Относно чл. 21, ал. 1 от Наредбата:

Разпоредбата се намира в глава втора „Местни данъци“, раздел първи „Данък върху недвижимите имоти“ от Наредбата и въвежда задължение за заплащане на данъка върху недвижимите имоти на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 декември на годината, за която е дължим. Посочената разпоредба противоречи на разпоредбата на чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ, съгласно която данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим. Общинският съвет не разполага с правомощие да урежда реда за заплащане на местните данъци извън границите, определени със закона (арг. чл. 1, ал. 2 от ЗМДТ). Налице е нарушение на правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА за съответствие на нормативния акт с другите нормативни актове от по-висока степен.

Относно чл. 43, ал. 1, ал. 2 и ал. 6 от Наредбата:

Разпоредбите се намират в глава втора „Местни данъци“, раздел четвърти „Данък върху превозните средства“ от Наредбата. С разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от Наредбата се въвежда правилото за изчисляване размера на данъка за леките автомобили съобразно мощността на двигателя, коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство. Това правило обаче е различно от уреденото с чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ. От една страна, чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ се прилага освен за леките автомобили и за товарните автомобили с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т, т.е. законът въвежда по-широко приложно поле за пътните превозни средства в сравнение с Наредбата. От друга страна, законът предвижда изцяло нов механизъм за изчисляване размера на данъка, в който освен имуществения компонент (който се определя от стойността на данъка в зависимост от мощността на двигателя, коригирана с коефициент в зависимост от годината на производство на автомобила, по посочената в чл. 55, ал. 1, т. 1 от ЗМДТ формула) се въвежда нов компонент – екологичен, който се определя от общинския съвет в зависимост от екологичната категория на автомобила с наредбата по чл. 1, ал. 2 в посочените в чл. 55, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ граници. Сравнителният анализ на разпоредбите на чл. 43, ал. 1 от Наредбата и чл. 55, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗМДТ налага извод за пълно противоречие. Нарушено е правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА.

С разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от Наредбата се определя размерът на данъка за ремаркета на леките автомобили – товарно ремарке и къмпинг ремарке, в абсолютни

суми – съответно 5,00 лева и 10,00 лева. Правилото на чл. 55, ал. 2 от ЗМДТ обаче дава право на общинския съвет да определи с наредбата в посочените ценови граници (за товарно ремарке – от 5,00 лева до 15,00 лева, и къмпинг ремарке – от 10,00 лева до 30,00 лева) не само данъка за ремаркета на леките автомобили, но и този за ремаркета на товарните автомобили с техническа допустима максимална маса не повече от 3,5 т. Следователно Наредбата има по-ограничено приложно поле от ЗМДТ и по този начин остава неуреден въпросът за размера на данъка за ремаркета на посочения вид товарни автомобили по идентичен начин, както е уреден въпросът за размера на данъка за ремаркета на леките автомобили. Регламентацията по чл. 55, ал. 2 от ЗМДТ задължава общинския съвет да определи еднакви суми за размер на данъка за ремаркета на посочените видове пътни превозни средства. Разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от Наредбата противоречи на правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА. ОбС Трекляно следва да преуреди обществените отношения относно дължимия данък за ремаркета на посочените видове пътни превозни средства чрез създаване на нова уредба, съответстваща на законовото правило.

Разпоредбата на чл. 43, ал. 6 от Наредбата въвежда абсолютно число на данъка в размер на 10,00 лева за всеки започнат тон товароносимост по отношение на товарните автомобили до 12 т технически допустима максимална маса. Правилото на чл. 55, ал. 6 от ЗМДТ обаче ограничава приложението на общинското правило до товарните автомобили с технически допустима максимална маса над 3,5 т, но не повече от 12 т, и то за всеки започнати 750 кг товароносимост. Разпоредбата на чл. 55, ал. 6 от ЗМДТ е съобразена с включването на товарните автомобили с маса до 3,5 т в регламентацията за определяне на дължимия данък по чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ. Различието в приложното поле на разпоредбите на чл. 43, ал. 6 от Наредбата и чл. 55, ал. 6 от ЗМДТ по отношение технически допустимата максимална маса на тежките пътни превозни средства и изискванията за тяхната товароносимост води до нарушение на правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА. Необходимо е преуреждане на обществените отношения относно дължимия данък за посочените пътни превозни средства, съответстващо на законовите рамки за неговото приложение.

Относно чл. 45, ал. 1, ал. 2, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата:

Разпоредбите се намират в глава втора „Местни данъци“, раздел четвърти „Данък върху превозните средства“ от Наредбата. Съгласно чл. 45, ал. 1 от Наредбата данъкът за съответната година се заплаща с намаление от 40 на сто за превозните средства с мощност на двигателя до 74 kW включително, снабдени с действащи катализаторни устройства и несъответстващи на екологичните категории „Евро 3“, „Евро 4“, „Евро 5“, „Евро 6“ и „EEV“. В чл. 45, ал. 2 от Наредбата е предвидено, че за превозните средства със същата мощност на двигателя, но съответстващи на екологични категории „Евро 3“ и „Евро 4“, данъкът се заплаща с 50 на сто намаление, а за съответстващите на екологични категории „Евро 5“ и „Евро 6“ – с 60 на сто намаление. В чл. 45, ал. 3 от Наредбата е предвидено намаление на данъка за автобусите, товарните автомобили, влекачите на ремарке и седловите влекачи с двигатели от посочените екологични категории, като намалението е с 40 на сто за категории „Евро 3“ и „Евро 4“, и с 50 на сто за категории „Евро 5“, „Евро 6“ и „EEV“. В чл. 45, ал. 5 от Наредбата е посочено, че екологичните категории „Евро 3“, „Евро 4“, „Евро 5“, „Евро 6“ и „EEV“ се удостоверяват чрез представяне на документ, от който е видно съответствието на превозното средство с определената от производителя екологична категория. Законната регламентация за намалено заплащане на данъка се намира в чл. 59 от ЗМДТ и е с различно приложно поле по отношение вида на пътните превозни средства, екологичните категории и размера на намалението на данъка. Разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от ЗМДТ е отменена (обн. ДВ, бр. 98/2018 г., в сила от 01.01.2019 г.). Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от ЗМДТ регламентира намалението на данъка за мотопеди и мотоциклети с мощност на двигателя до 74 kW включително и съответстващи на екологична категория „Евро 4“ или по-висока, като при „Евро 4“ данъкът се заплаща с 20 на сто намаление, а при по-висока категория – с 60 на сто

намаление. Разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от ЗМДТ регламентира намалението на данъка за автобусите, товарните автомобили с технически допустима максимална маса над 3,5 т, влекачите за ремарке и седловите влекачи с двигатели, съответстващи на екологична категория „Евро 4” или по-висока, като при „Евро 4” данъкът се заплаща с 20 на сто намаление, а при по-висока категория – с 50 на сто намаление. В чл. 59, ал. 5 от ЗМДТ е въведено изискване за служебно установяване на екологичната категория на моторното превозно средство от регистъра по чл. 54, ал. 1 от ЗМДТ, което е различно от задължението за удостоверяване на категорията от данъчно задълженото лице. Налице е противоречие между законовите правила и общинските такива. Общинският съвет няма правомощие да определя самостоятелно размера на намалението на данъка и обхвата на лицата, които ще се ползват от него. Протестираните текстове чл. 45, ал. 1, ал. 2, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата нарушават правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА.

Относно чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата:

Разпоредбата се намира в глава втора „Местни данъци”, раздел пети „Патентен данък” от Наредбата. С нея се въвежда възможност физическите лица, включително едноличните търговци, които извършват с личен труд през цялата данъчна година повече от един вид патентна дейност от посочените в т. 1 - 36 на приложение № 4 от ЗМДТ, да заплащат 50 на сто от определения патентен данък за съответната дейност. Законовата регламентация за ползването на данъчни облекчения от физически лица и еднолични търговци, които извършват с личен труд през цялата данъчна година повече от един вид патентна дейност от посочените в т. 1 - 36 на приложение № 4, се намира в чл. 61м, ал. 1, т. 2 от ЗМДТ. Съгласно тази разпоредба физическите лица, включително едноличните търговци, които извършват с личен труд през цялата данъчна година два или три вида патентна дейност от посочените в т. 1 - 36 от приложение № 4, заплащат патентния данък само за тази дейност, за която определеният данък е с най-висок размер; за извършване на повече от три дейности облекчението не се прилага. С оспорената разпоредба на чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата обаче е предвиден друг ред за данъчно облекчение, а именно – когато съответните лица извършват повече от един вид патентна дейност, независимо от броя на патентните дейности, заплащат 50 на сто от определения патентен данък за всяка от дейностите. Оспореният текст на чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата нарушава правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА.

По изложените съображения и на основание чл. 193, ал. 1, пр. 2 от АПК съдът ще отмени разпоредбите на чл. 21, ал. 1, чл. 43, ал. 1, ал. 2 и ал. 6, чл. 45, ал. 1, ал. 2, ал. 3 и ал. 5, и чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата за определянето и администрирането на местните данъци, такси и цени на услугите на територията на община Трекляно.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 196 от АПК ОбС Трекляно следва да бъде осъден да заплати на ОП – Кюстендил направените по делото разноски в размер на 20,00 лева – внесена такса за съобщаване на оспорването чрез обявление в неофициалния раздел на „Държавен вестник”.

Воден от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ разпоредбите на чл. 21, ал. 1, чл. 43, ал. 1, ал. 2 и ал. 6, чл. 45, ал. 1, ал. 2, ал. 3 и ал. 5, и чл. 51, ал. 1, т. 2 от Наредбата за определянето и администрирането на местните данъци, такси и цени на услугите на територията на община Трекляно, приета с Решение № 126/18.12.2013 г. на ОбС Трекляно, изменена и допълнена с Решение № 118/13.12.2017 г. на ОбС Трекляно.

ОСЪЖДА Общински съвет Трекляно да заплати на Окръжна прокуратура – Кюстендил сумата в размер на 20,00 (двадесет) лева – разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

При наличие на предпоставките по чл. 194 от АПК решението подлежи на разгласяване по начина на разгласяване на Наредбата за определянето и

администрирането на местните данъци, такси и цени на услугите на територията на община Трекляно, приета с Решение № 126/18.12.2013 г. на ОбС Трекляно, изменена и допълнена с Решение № 118/13.12.2017 г. на ОбС Трекляно, и влиза в сила от деня на разгласяването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.